

ROMÂNIA
TRIBUNALUL TULCEA
SECTIA CIVILA, COMERCIALA SI CONTENCIOS ADMINISTRATIV

SENTINȚA CIVILĂ NR

Şedință publică de la _____
Completul compus din:

PREȘEDINTE
GREFIER

Pe rol judecarea cauzei în contencios administrativ și fiscal privind pe reclamanta PRIN PRIMAR și pe părâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE TULCEA - AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

Dezbaterile au avut loc în ședință publică din data de _____ susținerele părții prezente fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța a amânat pronunțarea la această dată.

TRIBUNALUL

Prin cererea adresată Tribunalului Tulcea și înregistrată la nr. _____, jud. Tulcea, a contestat decizia nr. _____ decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr. _____, i raportul de inspecție fiscală nr. _____ emise de D.G.F.P. Tulcea, solicitând anularea lor și exonerarea de plata sumei de _____.

În motivare, reclamanta arată că, în urma controlului efectuat de D.G.F.P. Tulcea, s-au stabilit în sarcina sa obligații fiscale suplimentare în sumă de _____, însă temeiul de drept invocat de organul de control pentru emiterea deciziei de impunere este incomplet și neclar, deoarece modalitatea și procedura de aplicare a OUG nr. 102/1999 urmău să fie stabilite prin Norme metodologice în termen de 30 de zile și nu au fost adoptate nici prin OUG nr. 40/2000, nici prin Legea nr. 519/2002 și nici prin Legea 343/2004, iar în această ambiguitate legală nu poate fi făcută vinovată o instituție care a respectat cadul legal existent.

Se mai susține că prin Legea nr. 343/2004, ce a modificat art. 42 din OUG nr. 102/1995, se face distincția între funcții contractuale și funcții publice, iar în timp ce funcția publică este definită și reglementată de Legea nr. 188/1999, pentru funcțiile contractuale se angajează personal în baza Codului Muncii, după

care, prin Legea nr. 448/2006, se revine la termenul de angajare – art. 77 alin.2 și numărul celor din cadrul aparatului de specialitate a' este mai mic deât cel prevăzut de lege.

Reclamanta subliniază că, în ceea ce privește sumele acordate pentru menținerea sănătății, asigurarea protecției personalului și pentru asigurarea ținutei, prin acordul/contractul colectiv de muncă sunt aplicabile dispozițiile art. 55 alin. 4-5 din Legea nr. 571/2003 ce stipulează că nu sunt incluse în veniturile salariale și nu sunt impozabile drepturile de protecție a muncii și care se completează cu prevederile art. 164 alin. 1 și 2 din Codul Muncii ce impun existența unui titlu executoriu pentru a opera reținerile cu titlu de daune cauzate angajatorului.

Se mai învederează că prin practica Tribunalului Tulcea s-a constatat că acordarea drepturilor speciale funcționarilor publici și personalului contractual nu este nelegală, ci, dimpotrivă, că drepturile stabilite prin lege reprezintă un minim dincolo de care în raporturile juridice dintre părțile sociale intervine principiul liberei negocieri, în acest sens fiind și dispozițiile art. 72 din Legea nr. 188/1999.

Reclamanta precizează că sumele pentru menținerea sănătății și celelalte sume, acordate conform acordului/contractului colectiv de muncă, sunt sume nete și nu pot fi diminuate cu sumele reprezentând impozit pe venit, C.A.S. și C.A.S.S.

În drept s-au invocat dispozițiile art. 205 și art. 207 din O.G. nr. 92/2003, art. 55 alin. 4 lit. e din Legea nr. 571/2003, art. 164 alin. 1 și 2 din Codul Muncii și art. 72 din Legea nr. 188/1999.

În dovedirea cererii, reclamanta a depus la dosar în copie: decizia nr. , decizia de impunere nr. contestația nr. raportul de inspecție fiscală în alte înscrisuri, solicitând și efectuarea în cauză a unei expertize contabile.

În apărare, D.G.F.P. Tulcea a depus întâmpinare.

Examinând cauza, în raport cu probele administrate, instanța reține că, în urma controlului efectuat la , s-a întocmit raportul de inspecție fiscală din , prin care s-a constatat, în esență, că, în intervalul instituția a acordat salariaților drepturi speciale pentru menținerea sănătății și asigurarea protecției personalului, respectiv pentru o ținută decentă și asigurarea unei imagini corespunzătoare în raport cu publicul și instituțiile cu care colaborează, sume pentru care nu s-a calculat și reținut impozitul pe venituri, contribuția de asigurări sociale datorată de angajator, contribuția de asigurări sociale datorată de asigurați, contribuția asiguratorului la fondul asigurărilor de sănătate, contribuția individuală la fondul asigurărilor de sănătate, contribuția angajatorului la bugetul asigurărilor pentru șomaj, contribuția individuală la bugetul asigurărilor pentru șomaj, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, contribuția pentru

concedii și indemnizația de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator, contribuția la fondul de garantare pentru plata creațelor salariale.

S-a argumentat constatarea prin incidența dispozițiilor art. 55 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 și respectiv pct. 68 și 69 din H.G. nr. 44/2004.

Prin același raport s-a mai stabilit că pentru anul 200¹ și 200² au rezultat diferențe de constituire, declarare și plată a fondului datorat de angajator pentru reîncadrarea persoanelor cu handicap în quantum de lei și lei care s-au determinat deoarece instituția nu a declarat acest fond atunci când a avut peste 25 persoane încadrate și nu a angajat persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, încălcând astfel disp. art.42 alin.1 din OUG nr. 102/1999.

Pentru debitul suplimentat în quantum de , conform art. 109, art 115, art. 116 și art. 120 din OG nr. 92/2003 au fost calculate majorări de întârziere până la cunatum de lei și penalități în sumă de lei.

În baza raportului de inspecție fiscală din s-a emis decizia de impunere nr. din prin care s-au stabilit în sarcina

județul Tulcea, o diferență de plată în sumă totală de lei reprezentând impozit și contribuțiiile menționate, iar ambele acte administrativ fiscale au fost contestate în calea administrativă de atac, prin decizia nr.

isă de D.G.F.P. Tulcea fiind respinsă contestația promovată, cu reluarea argumentelor reținute în actul de control anterior.

Verificând legislația aplicabilă, raportat la perioada vizată, rezultă că potrivit art. 55 alin. 1 și alin. 2 lit. k din Legea nr. 571/2003, sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau în natură obținute de o persoană fizică ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă.

În H.G. nr. 44/2004 pentruprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legea nr. 571/2003 – pct. 68, 69, 71 și 72 – se stipulează că veniturile din salarii sau considerate asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate ca urmare a unei relații contractuale de muncă precum și orice sume de natură salarială primite în baza unor legi speciale, indiferent de perioada la care se referă, și care sunt realizate din:

- sume primite pentru munca prestată ca urmare a contractului individual de muncă, a contractului colectiv de muncă, precum și pe baza actului de numire.
- alte drepturi sau avantaje de natură salarială ori asimilate salariilor.

De asemenea, avantajele în bani și în natură sunt considerate a fi orice folosite primite de salariat de la terți sau ca urmare a prevederilor contractului individual de muncă ori a unei relații contractuale între părți, după caz, iar avantajele în bani pot fi și sumele primite pentru procurarea de bunuri și servicii, precum și sumele acordate pentru distracții sau recreere.

În același text de lege se prevede că avantajele în bani și echivalentul în lei al avantajelor în natură sunt impozabile, indiferent de forma organizatorică a instituției care le acordă.

Cum sumele de bani încasate au revenit respectivelor persoane în calitate de salariați-funcționari publici sau personal contractual - ce desfășoară activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special, în sensul cerut de lege, calitate în care au și încheiat acordurile/contractele colective de muncă, prin reprezentant, ce conțin clauze privind drepturile bănești în discuție, iar Normele Metodologice, prin textele învederate, întăresc prin explicare și exemplificare ce reprezintă venituri din salarii.

Nu sunt incidente în spătă dispozițiile art. 55 alin 4 lit. e) din Legea nr. 571/2003 ce prevăd că nu sunt incluse în veniturile salariale și nu sunt impozabile în înțelesul impozitului pe venit contravaloarea echipamentelor tehnice, a echipamentului individual de protecție și de lucru, a alimentației de protecție, a medicamentelor și a materialelor igienico-sanitare și a altor drepturi de protecția muncii întrucât în opinia instanței sumele acordate pentru menținerea sănătății și securității muncii nu pot fi incluse în categoria „altor drepturi de protecția muncii” pentru a atrage scutirea de impozit, după cum au susținut reclamanții și expertul desemnat în cauză și care folosesc ca unic argument împrejurarea că au fost achitate de la capitolul bugetar 20.14-Protecția muncii, pentru că protecția presupune activități instituționalizate pentru asigurarea celor mai bune condiții în desfășurarea procesului de muncă pentru apărarea vieții, integrității fizice și psihice, a sănătății lucrătorilor.

În cauză, nu s-a realizat o evaluare specializată a locului de muncă pentru a identifica măsurile adecvate pentru asigurarea protecției muncii, raportat la cele constatate pentru a se justifica acordarea respectivelor sume, pe lângă faptul că nu s-a efectuat o minimă verificare pentru destinația dată sumelor încasate-menținerea sănătății și securității muncii.

În condițiile date, nu este aplicabilă situației reclamanților excepția instituită de art. 55 alin. 4 lit. e) din Legea nr. 571/2003 și se datorează impozitului aferent sumelor încasate.

De asemenea, sumele acordate funcționarilor publici și personalului contractual pentru menținerea sănătății și securității muncii, respectiv pentru o ținută decentă și asigurarea unei imagini corespunzătoare în raport cu publicul și instituțiile cu care colaborează au fost plătite în baza hotărârilor judecătorești pronunțate de instanță, însă aceste sume nu au fost recunoscute cu titlu de despăgubiri, ci ca drepturi bănești derivând din acordurile/contractele colective de muncă încheiate între angajator și angajat ale căror clauze sunt obligatorii pentru ambele părți semnatare, aşa încât, revenindu-le în considerarea calității de salariați sunt assimilate veniturilor salariale, prin aplicarea prevederilor legale menționate, și, prin urmare, impozabile.

Nici împrejurarea că a fost prevăzută plata în quantum net nu înlătură obligația de reținere și virare a impozitului și contribuțiilor aferente deoarece

dacă era determinată suma netă, reiese că suma de acordat era mai mare decât cea netă, într-un quantum care să permită achitarea contribuțiilor datorate pentru orice venit salarial.

Stabilit fiind că cele două categorii de sume sunt asimilate veniturilor salariale și, prin urmare, trebuiau incluse în venitul brut al angajaților, se datorau în continuare, pe lângă impozit și C.A.S. angajator, C.A.S. reținută de la salariați, contribuția de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați, contribuția pentru asigurări de sănătate datorată de angajator, contribuția pentru asigurări de sănătate reținută de la asigurați, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția pentru concedii medicale și indemnizații de la persoane fizice sau juridice, și contribuția angajatorilor la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, constatările organului fiscal ce a realizat controlul fiind conforme prevederilor legale aplicabile la categorii de contribuții și intervalul de timp.

Relativ la neîncadrarea persoanelor cu handicap, este de relevat că, potrivit art. 42 alin.1 din OUG nr. 102/1999, în vigoare până în decembrie 2006 agenții economici care au cel puțin 75 angajați, precum și autoritățile și instituțiile publice care au cel puțin 25 funcții contractuale, au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, respectiv din numărul de funcții contractuale prevăzute în statul de funcții.

În continuare, art. 43 alin.1 din actul normativ invocat statuează că agenții economic, autoritățile și instituțiile publice care nu respectă art. 42 alin.1 au obligația de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap.

Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, ce a abrogat OUG. Nr. 102/1999, a intrat în vigoare abia în luna decembrie 2006, aplicându-se începând cu 2007, aşa încât, pentru perioada verificată a fosr incidentă OUG nr. 102/1999.

Or, pentru anul 2005, reclamanta a depus Hotărârea Consiliului Local nr. 112/1999, prin care se aproba reîncadrarea funcționarilor publici, dar care nu cuprinde statul de funcții valabil pentru respectivul an, iar pentru anul 2006, situația posturilor din cadrul aparatului propriu al Municipiului Botoșani este probată prin HCL nr. 112/1999, care cuprinde 27 posturi pentru funcții contractuale.

Deși expertul menționează în cuprinsul raportului întocmit, că instituția verificată nu a angajat persoană contractual peste limita de 25 persoane, textul de lege – art. 42 alin.1 din OUG nr. 102/1999 – se raportează la un număr de 25 funcții contractuale, fără a menționa că ca acestea să fie ocupate, aşa încât, din moment ce legea nu distinge, nu se poate interpreta că legiuitorul a avut în vedere funcțiile contractuale ocupate.

Pe de altă parte, expertul a fost evaziv și nu a precizat exact care a fost numărul de funcții contractuale, deși inclusiv limita de 25 funcții atragea obligația de angajare a persoanelor cu handicap.

Cum reclamanta nu a probat contrariul celor reținute prin raportul de control, cu elemente concrete care să demonstreze că s-au respectat prevederile legale incidente, nu pot fi anulate constatările organului de control care a analizat situația la sediul instituției, cu toate înscrișurile relative la segmentul verificat.

Nu conduce, de asemenea, la înlăturarea răspunderii împrejurarea că nu au fost adoptate Norme metodologice de aplicare a OUG nr. 102/1999 deoarece, în lipsa normelor, nu se poate reține că actul normativ este inaplicabil, ci trebuie interpretat și aplicat aşa cum este în vigoare.

Așa fiind, având în vedere argumentele prezentate, cum motivele de nelegalitate ale actelor administrativ fiscale contestate nu s-au probat, instanța urmează a respinge cererea ca nefondată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Respinge cererea având ca obiect anulare act de control taxe și impozite, privind pe reclamanta **PRIN PRIMAR și pe părâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE TULCEA - AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ**, ca nefondată.

Definitivă.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică din

PREȘEDINTE,

GREFIER

